

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centrala Girona: 972 18 64 00
Centrala Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera (Política).
Directors adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó (Societat), Joan Ventura (Informació Cultural), Xevi Sala (Opinió, Formats Especials i coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ramon Roca (L'Econòmic i Informació econòmica), Miquel Riera (Presència, Tancament i Informació internacional), Joan Rueda (Ciutats i Informació local), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Joan Armengol (Economia), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Neclorògiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

RADIOGRAFIA DE L'ESTAT
DE LA CULTURA
A CATALUNYA

Jordi Cabré

Escriptor

La columna

Ramon Solsona

Estel Solé

Animals de companyia és l'obra escrita i protagonitzada per Estel Solé i que s'interpretava fins fa uns dies a la sala Columbus. Ara torna a oferir-se per a ser interpretada en cases particulars, una fórmula que a l'Estel li ha funcionat prou bé (especialment fora de Barcelona). És una obra d'altíssima qualitat. Molt ben escrita i molt ben interpretada, reflex d'una tradició teatral catalana traspasada a les noves generacions amb èxit. El problema: aquest. Que ara mateix la companyia ha de buscar fórmules com per exemple les de l'actuació a domicili. Com si diguéssim, la companyia s'autoprograma o es busca programacions alternatives a les sales de teatre. L'estrès de l'Estel és manifest. És la desesperació per la dificultat de fer rendible un producte tan bo, i alhora (hi afegeixo) de to tan accessible per al gran públic. En definitiva, és un reflex de l'estat de totes les companyies teatrals no grans en aquest país.

EN PARLÀVEM EL DIA DE SANT JORDI amb empresaris teatrals que deixaven clar que el panorama ha anat empitjorant any rere any. Els ajuts de la Generalitat, cada dia més imaginatius donada la manca de liquiditat i l'escàs finançament, no arriben a salvar gran cosa. Els crèdits dels bancs són escassos, i amb condicions que ja no són les

d'abans. El públic queda encotillat per un IVA indecent. L'única cosa que s'ha mantingut, o que fins i tot puntualment ha pujat, és la qualitat artística, creativa, interpretativa i escènica. Tenim un producte de gran categoria i altíssimament exportable. Tenim actors i actrius com ara la Sílvia Bel, que encara somriuen, amb esperança, perquè et confessen que el que et fa feliç és mantenir l'aposta per allò que vols fer a la vida. Però l'any pitjor mai no acaba sent l'any pitjor, i els perfectes anuncis d'Estrella Damm fan bonament el que poden per entrenar les ànimes. Sigueu imaginatius i busqueu altres fórmules, li van dir a l'Estel. I de noves fórmules en té quatre-centes de pensades, una rere l'altra, i te les recita com si l'hi anés la vida. I té raó, l'hi va la vida, fins al punt que les presses i l'acumulació de temes la fan caure de la moto. Sí, ella s'hi juga la vida... però és que també ens hi juguem, com diria Joan Mara-

Ens havíem cregut que el món digital ens salvava, i només ens ha obert una finestra atractiva i moltes còsmiques pèrdues de temps

gall en l'Elogi del viure, la salvació de la humanitat.

CABRÉ, FES ALGUNA PROPOSTA O CALLA. Bé, jo m'atreveixo a apuntar alguna cosa. Si el món editorial i el discogràfic estan preocupats per la pirateria, o per internet en general i els comportaments que genera, aleshores el món teatral o del concert o de la presència directa són les grans plataformes de salvació de la cultura. El món digital pot fer alguna cosa per a complementar la difusió, sí, però encara hi pot fer més el foment de la humanística. Un foment que vingui no només dels poders públics, pobrets, sinó també de les empreses, les escoles, els mitjans de comunicació, les associacions de pares i mares, els mecenes, la gent. M'explico més simplement: el mòbil ens ha fet uns ximpls. I de la mateixa manera que l'Estel s'autoocupa, el potencial públic s'ha d'autoocupar de la seva ànima tal com sí que s'autoorganitza per a fer cadenes humanes. Si cal, muntar un sistema formatiu paral·lel al sistema públic bàsic. Però ens havíem cregut que el món digital ens salvava, i només ens ha obert una finestra atractiva i moltes còsmiques pèrdues de temps. Ens hem de salvar a nosaltres mateixos, i no ho farem endinsats en la pantalla. La cultura tampoc. I la independència de Catalunya, per cert, encara menys.

Un gaudi

Imaginem, amics lectors, que aneu amb autobús, que teniu al davant una mare i un fill d'uns vint-i-cinc anys que parlen de llibres i que el noi diu: "Disfruto buscant llibres. És una passada." Us faria mal a l'orella el verb *disfrutar*? Creieu que hauria de ser als diccionaris o penseu, com Joan Coromines, que no cal perquè ja tenim el catalaníssim verb *fruir*? És millor dir *cercar* que *buscar*? Pensaríeu que qualificar de *passada* l'acció de triar i remenar llibres és conseqüència de l'empobriment del llenguatge per la penetració excessiva de l'argot juvenil? El més probable és que una frase tan vulgar i corrent no us cridés l'atenció. Algú diria espontàniament: "Frueixo anant a la recerca de llibres. És un gaudi"? Sí! Juro pels nous volums de l'obra completa de Pompeu Fabra que el noi

La forma lingüística de qualsevol acte comunicatiu s'adapta a les circumstàncies

que s'asseia al meu davant a l'autobús, un noi normal, molt de la seva edat, va dir això a sa mare! Vaig caure de cul i, un cop refet del xoc emocional, m'ho vaig prendre com un homenatge a la llengua. La frase que encapçala l'article és una tosca traducció a la llengua del carrer. L'anècdota serveix per recordar que la forma lingüística de qualsevol acte comunicatiu s'adapta a les circumstàncies i que, llevat del noi de l'autobús, ningú no s'expressa de la mateixa manera quan xerra amb els amics que quan declara davant d'un tribunal.

A Pompeu Fabra se l'acusa de pretendre que tothom parli amb un rigor ortopèdic, però això és un clixé. Fabra va elaborar un diccionari normatiu i no descriptiu quan el català necessitava una neteja intensa per reconstruir la seva identitat profunda. A les *Converses filològiques*, en canvi, parla de l'estil familiar i de llenguatge col·loquial per reconèixer formes i expressions no reconegudes com a normatives però autèntiques, lícites i pròpies de l'idioma. El cas del jove de l'autobús és extraordinari perquè és just a l'inrevés, el d'una substitució dels col·loquialismes per un registre esmaltat, insòlitàment noucentista en ple segle XXI. Una raresa. Un gaudi.

EL DIBUIX

Fer

